

Az élet

Nagy csend ülte meg a nyári erdőt. A madarak szárnyuk alá hajtották fejüket. Jóleső nyugalom nyugalom terült a tájra.

A pinty egyszer csak fejét felszegve megszólalt:

- Mi az, hogy élet?

Mindnyájan megütköztek a nehéz kérdésem. Először a rügyeit vigyázva bontogató vadrózsabokor szólalt meg:

- Az élet, nem más, mint állandó kibontakozás!

A pillangó nem volt ennyire filozófus lény. Virágról virágra libbenve, itt is, ott is nektárt nyalogatva, csak ennyit mondott:

- Az élet csupán nyalánság és boldogság!

Lent a fűben a hatalmas szalmaszálat cipelő hangya ezt nem hagyhatta szó nélkül:

- Az élet csak munka és vesződség!

A frissen gyűjtött mézzel a kaptár felé siető méhecske ezt duruzsolta:

- Nem, az életben munka és szórakozás váltogatja egymást...

Ahol ilyen bölcs dolgokról folyik a szó, onnan a vakond sem hiányozhat. Egy szóra ki dugta a fejét a friss vájatból.

- Az élet a sötétség elleni állandó harc!

Össze is kaptak volna, ha az eleredő eső nem hűti le a kedélyket. Az eső csepp is el akarta mondani a maga bölcsességét:

- Az élet csupa könny, semmi más csak könny.

És már úszott is a patakkal a tengerbe. Ott a hullámok hatalmas csapásokkal ostromolták a parti sziklákat:

- Az élet a szabadságért való állandó küzdelem... - mennydörögtek.

Fenségesen körözött az erdő felett a sas:

- Az élet a felfelé törekvés! – kiabálta a magasból.

A vén, széltől meghajtott nyírfa is bekapcsolódott most már a vitába:

- Az élet azt jelenti, hogy beadjuk a derekunkat a hatalom előtt...

Leszállt az éj. Hangtalan szárnycsapásokkal lebegve huhogta a bagoly:

- Az élet – kihasználni az alkalmat, amikor mások alszanak...

De ezt más nem hallották a többiek. Alvó erdő csendje borult a tájra.

A lakodalomból hazafelé tartó fiatalember, a sok táncától fáradtan levetette magát a fa alá, és mintha a pintyhez szólott volna, felsóhajtott:

- Az élet nem más, mint a szerencse hajszolása és a csalódások csapásainak elviselése...

Az ébredező hajnal ezzel keltette az alvó erdőt:

- Én, a hajnal, az új nap hírnöke vagyok, **az élet pedig az örökkévalóságé.**

„.... aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak. Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.” János 5,24-26